

Σάρα Ντάρερ Λίτμαν

ΘΕΛΕΙΣ
ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
CHAT;

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WANT TO GO PRIVATE?
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θέλεις να κάνουμε chat;**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Darer Littman

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sarah Darer Littman, 2011

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Stavchansky Yakov/Shutterstock Images LLC

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-580-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Σάρα Ντάρερ Λίτμαν

ΘΕΛΕΙΣ
ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
CHAT;

*Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου*

*Στους αφοσιωμένους άντρες και τις γυναίκες που είναι
αρμόδιοι για την επιβολή του νόμου και κάθε μέρα
αντιμετωπίζουν άσχημες καταστάσεις στην
προσπάθειά τους να κρατήσουν ασφαλή τα παιδιά μας*

ΜΕΡΟΣ Ι

«...ώς γίνεται να μην είσαι ενθουσιασμένη;»

Η Φείθ, η καλύτερή μου φίλη από τη δεύτερα δημοτικού, κάθεται στην άκρη της πισίνας και παρακολουθεί τα κυματάκια που προκαλεί με τα λεπτά της δάχτυλα να σέρνονται απαλά πάνω στο νερό.

«Δηλαδή, σύνελθε, Άμπι. Αύριο θα πάμε στο λύκειο για πρώτη φορά. Θα είναι σίγουρα πολύ καλύτερα από το γυμνάσιο».

«Κι εσύ πώς ακριβώς το ξέρεις;» αναρωτιέμαι μεγαλόφωνα.

Η Φείθ με κοιτάζει σαν να μην πιστεύει στ' αυτιά της.

«Λοιπόν, πρώτον, θα έρθουν ένα σωρό νέα παιδιά από το Ανατολικό Σχολείο. Κι έτσι δε θα είμαστε πάλι με τους ίδιους και τους ίδιους που βλέπουμε στο σχολείο εδώ και αιώνες».

«Τέλεια. Οπότε θα έχουμε ακόμα πιο πολλές Βασίλισσες της Κλίκας για να μας κάνουν τη ζωή δύσκολη».

Η Φείθ τραβάει απότομα την παλάμη της από το νερό, ρίχνοντας στο κεφάλι μου ένα μπουκέτο κρύες σταγόνες. Δεν της δίνω, όμως, την ευχαρίστηση να με ακού-

σει να τσιρίζω, γιατί η αλήθεια είναι ότι το ευχαριστιέμαι έπειτα από ένα ολόκληρο απόγευμα που ψηθήκαμε για τελευταία φορά στον ήλιο.

«Γιατί πρέπει να είσαι τόσο αρνητική;»

«Δεν είμαι αρνητική», διαμαρτύρομαι σκουπίζοντας το νερό από το πρόσωπό μου. «Είμαι... αμφίθυμη».

Ψεύτρα, λέω στον εαυτό μου. *Τρομοκρατημένη, να τι είσαι στ' αλήθεια.*

«Ααα, αμφίθυμη! Ετοιμάζεσαι από τώρα για το διαγώνισμα στο λεξιλόγιο;»

«Όχι, είναι που... ένα κομμάτι μέσα μου ανυπομονεί. Αλλά το μεγαλύτερο κομμάτι μου απλώς... φοβάται. Φοβάται που το Ρούσβελτ είναι τόσο μεγάλο σχολείο. Φοβάται μη χαθεί. Φοβάται ότι όλα θα είναι διαφορετικά».

«Διαφορετικά δε σημαίνει πάντα άσχημα, Άμπι. Διαφορετικά σημαίνει, επίσης, καινούργια και συναρπαστικά, έτσι δεν είναι;»

Αυτή είναι η Φείθ, κυρίες και κύριοι. Η δεσποινίς Κοιτάζω Πάντα τη Φωτεινή Πλευρά των Πραγμάτων.

«Φαντάζομαι».

«Πάντως, εγώ είμαι ενθουσιασμένη. Και ανυπομονώ. Έχω ήδη διαλέξει τα ρούχα που θα φορέσω – την καινούργια μου τζιν φούστα κι εκείνο το χαριτωμένο μπλουζάκι Green Girl. Πώς λες να φτιάξω τα μαλλιά μου; Πάνω ή κάτω;»

«Χμ... δεν ξέρω. Κάτω, μάλλον».

«Μπορείς, τουλάχιστον, να κάνεις ότι σε νοιάζει;»

«Μα στ' αλήθεια με νοιάζει – απλώς δεν έχω σκεφτεί καν τι θα φορέσω αύριο».

«Γιατί όχι; Είσαι πολύ πιο όμορφη από μένα και δεν κάνεις τίποτα γι' αυτό. Είμαι βέβαιη ότι θα εμφανιστείς αύριο στο σχολείο με το τζιν σου κι ένα οποιοδήποτε μπλουζάκι, που θα σου πέφτει και φαρδύ, αντί να βάλεις κάτι όμορφο που να αναδεικνύει τις καμπύλες σου». Η Φείθ αναστενάζει και κοιτάζει το στήθος της, που θα το έλεγες μικρό. «Τουλάχιστον εσύ έχεις καμπύλες να δείξεις».

«Αχ, σταμάτα», της λέω και νιώθω να κοκκινίζω. Θεωρούσα πάντα το στήθος μου περισσότερο κατάρα παρά ευλογία. «Κάνεις σαν τη μαμά και τη Λίλι. Αν αναγκαστώ να ακούσω άλλο ένα συντονισμένο κήρυγμα από αυτές τις δυο για το ότι το μόνο που χρειάζομαι είναι μια αναθεματισμένη ανανέωση, μπορεί και να κάνω φόνο».

«Καλά, αλλά δε θα σκοτώσεις εμένα γιατί είμαι η καλύτερή σου φίλη. Και χωρίς εμένα με ποια θα κάθεσαι στο θρανίο;» αστειεύεται η Φείθ και δροσίζει το πρόσωπό της με το βρεγμένο χέρι της. «Αλλά, σοβαρά τώρα, Άμπι, αυτή τη φορά η μαμά σου και η Λίλι έχουν δίκιο. Χρειάζεσαι μια προλυκειακή ανανέωση. Τι λες να πάμε πάνω στο δωμάτιό μου και να δοκιμάσω διάφορα χτενίσματα στα μαλλιά σου;»

«Τι λες, αντί γι' αυτό, να αράξουμε στο υπόγειο και να δούμε τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* ξανά; Χρειάζομαι μια δόση *Άραγκορν*».

Η Φείθ αναστενάζει.

«Έλα, Άμπι, σε παρακαλώ! Μιλάμε για την πρώτη μας μέρα στο λύκειο. Μπορούμε να δούμε τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* όποτε θέλουμε. Εξάλλου, ο Λέγκολας είναι πολύ πιο κούκλος από τον *Άραγκορν* και το ξέρεις».

Δε βλέπω τι νόημα έχει όλο αυτό, αλλά η Φείθ με παρακαλάει και έχει αυτό το βλέμμα σαν κουταβάκι, με τα μεγάλα καστανά της μάτια και, όπως πάντα, μου είναι δύσκολο να της αρνηθώ όταν παίρνει αυτό το ύφος.

«Εντάξει, κέρδισες. Αλλά δε θα μου βάλεις ένα κάρο βλακειές στο πρόσωπο. Και μετά θα έχω το δικαίωμα να δω τον Βίγκο Μόρτενσεν».

Η Φείθ χαμογελάει και γίνεται μεγαλόψυχη μετά τη νίκη της.

«Μόνο λίγες βλακειές. Τόσες βλακειές όσες χρειάζεται για να τονίσουμε τα καλύτερα χαρακτηριστικά σου. Και μετά θα δούμε οπωσδήποτε τον Ορλάντο Μπλουμ».

Αργότερα, αν και μου φαίνεται ότι έχουν περάσει ατελείωτες ώρες, αλλά στην πραγματικότητα νομίζω ότι έχουν περάσει μόλις σαράντα πέντε λεπτά, η Φείθ δοκιμάζει το απειροστό χτένισμα στα μαλλιά μου.

«Φτάνει πια, Φείθ. Αρχίζω να έχω πονοκέφαλο από το τόσο τράβηγμα. Από αυτούς που μόνο τα κουλουράκια με σταφίδες της μαμάς σου μπορούν να θεραπεύσουν».

«Λίγο ακόμα», λέει η Φείθ, στριφογυρνάει δυο τούφες μου από τη μία και την άλλη πλευρά και τις ενώνει πίσω με ένα μεγάλο ξύλινο κοκαλάκι. «Αυτό είναι ωραίο χτένισμα. Κρατάει τα μαλλιά σου πίσω και φαίνονται τα μάτια σου».

«Και είναι καλό αυτό; Μου αρέσει που το πρωί οι καθηγητές δεν μπορούν να δουν αν έχω ξυπνήσει ή αν κοιμάμαι ακόμη».

«Έχεις αποφασίσει να μου κάνεις τη ζόρικη, έτσι;» λέει η Φείθ και σμίγει τα φρύδια καθώς αγριοκοιτάζει το είδωλό μου μέσα από τον καθρέφτη.

«Όχι. Απλώς... δε βλέπω το νόημα. Δε θα κάνει και μεγάλη διαφορά».

«Περίμενε πρώτα να τελειώσω», αντιτείνει η Φείθ. «Κοίτα προς τα πάνω για να βάλω *αϊλάινερ*».

Γέρνω ελαφρώς το κεφάλι μου προς τα πίσω και βλέπω τα αυτοκόλλητα στο ταβάνι του δωματίου της Φείθ που γυαλίζουν στο σκοτάδι. Στο φως της μέρας σχεδόν δε διακρίνονται, αλλά θυμάμαι ακόμη την πρώτη φορά που έμεινα να κοιμηθώ ένα βράδυ με τη Φείθ, όταν ήμασταν στη δευτέρα δημοτικού, και η κυρία Γουίλσον έσβησε τα φώτα, έκλεισε την πόρτα και πάνω από τα κεφάλια μας εμφανίστηκε ξαφνικά ένας μαγευτικός αστερισμός.

Η μαμά της Φείθ είναι πολύ *κουλ* και όλο κάτι μαστορεύει· είναι σαν αντιμαμά. Γράφει άρθρα σε περιοδικά για μαστορέματα, μας βάζει συνέχεια να τη βοηθάμε να δοκιμάσει τις νέες της κατασκευές και ποτέ δε φαίνεται να ενοχλείται όταν εμείς τα κάνουμε όλα χάλια. Μου αρέσει πολύ που ντύνεται ανέμελα, σαν να μην τη νοιάζει τι θα πουν οι άλλοι, και μου αρέσει επίσης ο τρόπος με τον οποίο πιάνει τα μακριά σκουρόχρωμα μαλλιά της σε κότσο και τα στερεώνει με ένα μολύβι. Είναι κάπως μπουχτισμένη με το ενδιαφέρον της Φείθ για όλα αυτά τα κοριτσιίστικα πράγματα. Η δικιά μου η μαμά απολαμβάνει την «περιποίηση της μητέρας» ευλαβικά κάθε έξι εβδομάδες και θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να εμφανιστεί στην κουζίνα χωρίς λίγη μάσκα και ρουζ. Όταν γύρισα στο σπίτι εκείνη τη μέρα που είχα κοιμηθεί στη Φείθ, στη δευτέρα δημοτικού, και τη ρώτησα αν θα μπορούσα να κολλήσω αστεράκια στο ταβάνι μου, μου απάντησε ότι θα χάλαγαν την μπογιά.

Νιώθω την ανάσα της Φείθ στο πρόσωπό μου την ώρα που τραβάει προσεκτικά μια γραμμή κατά μήκος του βλεφάρου μου. Παίρνω το βλέμμα μου από το ταβάνι και βλέπω τη γλώσσα της να κρέμεται από τη γωνία του στόματός της, όπως κάθε φορά που συγκεντρώνεται πολύ. Νιώθω μια ζεστασιά να γεμίζει την καρδιά μου – μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ. *Η μήπως αλλάζουν;* με προειδοποιεί μια γκρισιάρα φωνή μέσα στο κεφάλι μου. Θέλω να πάψει πια αυτή η φωνή. Είμαι ήδη αρκετά αγχωμένη.

«Τατά! Κοίτα», λέει η Φείθ. «Και, αν τολμάς, πες μου ότι δε σου αρέσει αυτό που βλέπεις».

Κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη της Φείθ, στον οποίο έχει στερεώσει άτακτα τριγύρω φωτογραφίες με τις δυο μας, μαζί με εισιτήρια από ταινίες και συναυλίες που έχουμε πάει μαζί. Φαίνομαι *διαφορετική*. Το αϊλάινερ κάνει τα ανοιχτά καστανά μου μάτια να δείχνουν μεγαλύτερα και πιο δραματικά, και η Φείθ μου έχει βάλει ένα απαλό, σχεδόν άχρωμο *λιπ γκλος*, που κάνει τα χείλη μου να γυαλίζουν. Φαίνομαι μεγαλύτερη, μοιάζω περισσότερο με κορίτσι λυκείου. Με τα μαλλιά μου πιασμένα έτσι πάνω, δεν μπορώ να κρυφτώ πουθενά. Νιώθω εκτεθειμένη και, δεν ξέρω, ευάλωτη.

«Ποια είναι η ετυμολογία;» με ρωτάει η Φείθ. «Νομίζω ότι είσαι πολύ όμορφη».

«Δεν... δεν ξέρω αν είμαι εγώ αυτή».

«Και βέβαια είσαι εσύ, χαζούλα!» με πειράζει χαμογελαστή η Φείθ. «Μόνο που λέγεσαι “εσύ που κάνεις μια προσπάθεια για αλλαγή”».

Γυρνάω και κοιτάζω τη Φείθ. «Η Άμπι που κάνει μια προσπάθεια για αλλαγή» με κάνει να ανατριχιάζω.

«Γιατί προσπαθούν τόσο πολύ όλοι να με κάνουν κάτι άλλο από αυτό που είμαι; Γιατί δε σας αρέσω όπως είμαι;»

Το χαμόγελο της Φείθ σβήνει και δίνει τη θέση του σε ένα πληγωμένο σάστισμα.

«Μου αρέσεις όπως είσαι, Άμπι. Το έκανα γιατί... γιατί σε νοιάζομαι και σκέφτηκα ότι θα θέλεις να δείξεις τον καλύτερό σου εαυτό την πρώτη μέρα στο σχολείο. Ξέρεις, όλο αυτό που λένε ότι είναι η πρώτη εντύπωση που μετράει και ένα σωρό τέτοια. Συγγνώμη αν σε έκανα να νιώσεις ότι προσπαθώ να σε αλλάξω».

Γεμίζω τύψεις που την έκανα να νιώσει άσχημα. Η Φείθ είναι η καλύτερη φίλη που μπορεί να υπάρξει, από αυτές που ξέρεις ότι μπορείς να βασιστείς πάνω τους, ότι και να γίνει. Κανείς δε με καταλαβαίνει όπως η Φείθ, ούτε οι υπόλοιπες φίλες μου ούτε οι γονείς μου, και οπωσδήποτε όχι αυτό το κακομαθημένο, η αδελφή μου, η Λίλι, με την οποία δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι μοιραζόμαστε το ίδιο DNA.

«Συγγνώμη, Φείθ. Μου φαίνεται πως είμαι... ξέρεις...»

«Όχι, Άμπι. Δεν ξέρω. Πες μου».

Παίρνω βαθιά ανάσα και κοιτάζω στον καθρέφτη την «Άμπι που κάνει μια προσπάθεια για αλλαγή» την ώρα που κάνω την εξομολόγησή μου.

«Είμαι αγχωμένη και φοβάμαι». Γυρίζω και κοιτάζω τη Φείθ. «Φοβάμαι που θα πάμε στο λύκειο. Φοβάμαι που τα πράγματα θα αλλάξουν, αλλά φοβάμαι και που μπορεί να μείνουν ίδια. Έχω γίνει ένας τεράστιος κόμπος επειδή δεν

μπορώ να κοιμηθώ τα βράδια, το στομάχι μου πονάει, εύχομαι το καλοκαίρι να μην τελειώσει ποτέ, φοβάμαι».

Τα καστανά μάτια της Φέιθ λαμπυρίζουν και με κλείνει στην αγκαλιά της.

«Όλοι φοβούνται όταν πηγαίνουν πρώτη φορά στο λύκειο. Κι αν λένε ότι δε φοβούνται, τότε φοβούνται ακόμα περισσότερο. Αλλά έτσι φοβόμασταν κι όταν θα πηγαίναμε στο γυμνάσιο, και τα καταφέραμε, έτσι δεν είναι;»

«Σχεδόν. Αν θεωρείς ότι το να μας κοροϊδεύουν κάθε μέρα οι Βασίλισσες της Κλίκας σημαίνει ότι τα καταφέραμε, τότε έτσι είναι».

Η Φέιθ παγώνει.

«Εντάξει, παραδέχομαι ότι η Αμάντα Άρμιτατζ και οι υπόλοιπες Μάγισσες του Δυτικού Σχολείου δυσκόλεψαν κάπως τη σχολική μας εμπειρία. Αλλά δεν ήταν και τελείως χάλια – καταφέραμε παρ' όλα αυτά να περνάμε και καλά».

«Ναι, υποθέτω».

«Πίστεψέ με, Άμπι. Το λύκειο θα είναι καλύτερο. Μόνο φόρεσε κάτι όμορφο αύριο και φτιάξε τα μαλλιά και τα μάτια σου όπως είναι τώρα. Ξεκίνα κάνοντας καλή πρώτη εντύπωση. Μου το υπόσχεσαι;»

Η Φέιθ σηκώνει το μικρό της δαχτυλάκι όπως πάντα από τη δευτέρα δημοτικού που γνωριστήκαμε όταν θέλει να δώσουμε μια υπόσχεση. Τυλίγω και το δικό μου γύρω από το δικό της και μουρμουρίζω: «Σου το υπόσχομαι», παρόλο που είμαι σχεδόν βέβαιη ότι δε θα αλλάξει τίποτα και ότι το λύκειο δε θα είναι καλύτερο.

«Τι έπαθες;» λέει η Λίλι μόλις μπαίνω στο αυτοκίνητο.

«Τι εννοείς;» ρωτάω και βγάζω το κοκαλάκι που μου είχε βάλει η Φέιθ, για να πάρουν τα μαλλιά μου τη συνηθισμένη θέση τους ως ασπίδα στο πρόσωπό μου.

«Μην τα κατεβάζεις, αγάπη μου, τα μαλλιά σου είναι πολύ όμορφα έτσι», λέει η μαμά κάνοντάς μου ένα επικριτικό κομπλιμέντο. «Και κάτι άλλο είναι διαφορετικό... Για μια στιγμή, έχεις βάψει τα μάτια σου. *Επιτέλους* έκανες κάτι για να τονίσεις τα μάτια σου όπως σου λέω τόσο καιρό. Τελικά γίνονται θαύματα».

Νιώθω πως είμαι μικρόβιο κάτω από ένα μικροσκόπιο. Θέλω να ξεβαφτώ, να ανακατέψω τα μαλλιά μου και να γίνω όπως είμαι φυσιολογικά.

«Το χρώμα είναι λάθος», λέει η Λίλι. «Η Άμπι πρέπει να φοράει χρυσό ή καφέ μολύβι για να ταιριάζει με τα μάτια της, όχι μαύρο. Το μαύρο την κάνει να μοιάζει με *ίμο*».

«Μπορείς να της δανείσεις από τα δικά σου, Λίλι».

«Με τίποτα! Δεν της δανείζω τα μολύβια μου. Δεν ξέρει πώς να τα βάζει σωστά. Θα τα καταστρέψει».

«Δε θέλω καν να δανειστώ τα χαζομολύβια σου, εντάξει; Η Φέιθ προσπαθούσε απλώς να με καλλωπίσει για την πρώτη μέρα στο λύκειο».

«Η Φέιθ έχει δίκιο, Άμπι», λέει η μαμά. «Μία φορά έχου-
με τη δυνατότητα να κάνουμε καλή πρώτη εντύπωση».

Θα βαρέσω τον πρώτο άνθρωπο που θα μου πει ξανά αυτή τη φράση.

«Με ξέρουν οι περισσότεροι εκεί μέσα. Μόνο τα παιδιά από το Ανατολικό είναι καινούργια. Και έχω γνωρίσει κάποια από αυτά στην εκκλησία».

«Μπορώ να σου δανείσω τα δικά μου καλλυντικά», λέει η μαμά με τη γνωστή φωνή που σημαίνει: *Κι εδώ τελειώνει η συζήτηση*. «Γιατί είσαι πολύ όμορφη και είναι σημαντικό να δείξεις τον καλύτερό σου εαυτό την πρώτη μέρα στο σχολείο».

«Τι!» διαμαρτύρεται η Λίλι. «Εμένα δε με αφήνεις ποτέ να αγγίξω τα καλλυντικά σου! Κι έχεις όλα τα ακριβά».

«Δε σε αφήνω, μικρή μου, γιατί κάπως κατάφερες να με πείσεις να σου αγοράσω μπόλικά δικά σου, τα οποία τώρα αρνείσαι να μοιραστείς με την αδελφή σου».

«Δεν είναι δίκαιο».

Η Λίλι βουλιάζει στο κάθισμά της και μένει αμίλητη για όλη την υπόλοιπη διαδρομή, κάτι που κανονικά θα θεωρούσα ευτύχημα, αλλά τώρα σημαίνει ότι αναγκάζομαι να μιλάω εγώ στη μαμά και να συζητάω με κάθε λεπτομέρεια για το τι θα φορέσω αύριο, λες και ξέρω ή με νοιάζει.

Η μαμά και η Λίλι αποφασίζουν να ασχοληθούν και οι δύο με το θέμα των ρούχων μου και εισβάλλουν στο δωμάτιό μου κάνοντας άνω-κάτω την ντουλάπα και τα συρτάρια μου για να βρουν πιθανούς συνδυασμούς. Νομίζω ότι η Λίλι προσπαθεί επίτηδες να με κάνει να μοιάζω με το «ντύσιμο που απορρίψαμε» του περιοδικού *Seventeen* γιατί έχει διαλέξει τους πιο φρικτούς συνδυασμούς ρούχων που έχω δει ποτέ. Η μαμά τελικά της χαρίζει το γνωστό «*Λίλι Αν!*» και τη διατάζει να φύγει από το δωμάτιο.

Η μαμά προσπαθεί να με πείσει να φορέσω ένα τελείως καθωσπρέπει σύνολο που ούτε νεκρή δε θα φορούσα.

«Δε μιλάς σοβαρά», της λέω. «Μαμά, πάρ' το απόφαση, δεν είμαι σαν κι εσένα».

Αρχίζει να εκνευρίζεται μαζί μου, το αισθάνομαι. Η Λίλι θα είχε ενδώσει πια. Όχι, λάθος. Η Λίλι θα είχε βρει κάτι χαριτωμένο να φορέσει πριν προλάβει καν να μπει η μαμά στο δωμάτιό της, όχι σαν κι εμένα που, σαν θλιβερή κούκλα στην ηλικία των δεκατεσσάρων, χρειάζομαι τη μαμά για να με ντύσει.

«Δε βλέπω να συμμετέχεις ιδιαίτερα σε αυτή τη συζήτηση, Άμπι, όλο όχι λες. Έτσι για αλλαγή, διάλεξε εσύ κάτι για να πω εγώ όχι».

Τέλεια. Πώς τα κατάφερα να βρεθώ σε αυτή τη θέση; Κοιτάζω τα ρούχα στο κρεβάτι και τα υπόλοιπα στην ντουλάπα ελπίζοντας να μου έρθει καμιά έμπνευση. Το μόνο που θέλω είναι να αρπάξω μια βερμούδα και το μπλουζάκι μου με τον Άραγκορν, αλλά ξέρω ότι αυτό θα κάνει τη μαμά τούρμπο. Πιέζω τον εαυτό μου να γίνει η «Άμπι που κάνει μια προσπάθεια για αλλαγή» και βγάζω μια τζιν φούστα, ένα πράσινο μπλουζάκι και ένα λευκό πουκάμισο και τα αφήνω στο κρεβάτι. Παρόλο που δε μου αρέσει και πολύ να φοράω φούστες, φαντάζομαι ότι αυτό θα κάνει τη μαμά να με αφήσει ήσυχη και ίσως την επόμενη μέρα φορέσω τελικά τη βερμούδα.

Η μαμά χαμογελάει ικανοποιημένη.

«Ωραία. Βλέπω ότι αρχίζεις να σκέφτεσαι την εμφάνισή σου».

Πηγαίνει στη συρταριέρα μου, όπου τα σκουλαρίκια μου είναι ανακατωμένα σε ένα κουτί με βραχιόλια και κολιέ.

Η Άμπι και ο Λουκ κάνουν chat στο διαδίκτυο. Δεν έχουν συναντηθεί ποτέ. Αλλά θα συναντηθούν. Σύντομα.

Όταν η Άμπι συναντά τον Λουκ στο διαδίκτυο, δεν πιστεύει πόσο τυχερή είναι. Ο Λουκ είναι καλός, αστείος, την ακούει και θεωρεί ότι είναι όμορφη. Ζηλεύει τα άλλα αγόρια στη ζωή της, κι αυτό είναι τόσο χαριτωμένο. Χωρίς τον Λουκ, η Άμπι δεν ξέρει πώς θα τα βγάλει πέρα τον πρώτο χρόνο στο λύκειο. Η κολλητή της, η Φέιθ, και η μαμά της της λένε ότι πρέπει να προσπαθήσει να κάνει παρέες και να διασκεδάζει, αλλά η Άμπι δεν τις ακούει. Ξέρει ότι δεν πρέπει να μιλάει με αγνώστους στο διαδίκτυο. Αλλά ο Λουκ δεν είναι τυχαίος ούτε ξένος και την αγαπάει. Και τι έγινε αν δε βγαίνει πια με τους φίλους της και οι βαθμοί της πέφτουν; Το μόνο που χρειάζεται είναι ο Λουκ. Ο Λουκ είναι το μυστικό της κι αυτή το δικό του. Έτσι, όταν της προτείνει να συναντηθούν, η Άμπι συμφωνεί. Και στη συνέχεια εξαφανίζεται. Χωρίς κανένα ίχνος. Και όλοι πρέπει να ενώσουν τα κομμάτια του παζλ, γιατί αλλιώς δε θα ξαναδούν ποτέ πια την Άμπι.

Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα που θα μπορούσε να είναι αληθινό.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10940

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η